

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **P. S.**, bytom Š. X., T., právne zastúpenému JUDr. M. C., advokátkou, so sídlom P. X., N., proti žalovanému: **Katastrálny úrad v Trenčíne**, so sídlom M. R. Štefánika 20, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 92/2010-VSÚ zo dňa 2. marca 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/51/2010-33 zo dňa 28. júla 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/51/2010-33 zo dňa 28. júla 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 92/2010-VSÚ zo dňa 2. marca 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 92/2010-VSÚ zo dňa 2. marca 2010. Uvedeným rozhodnutím žalovaný podľa § 138 ods. 1 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 13. januára 2010, č. 26/2010-VSÚ o skončení

štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe pre závažné porušenie služobnej disciplíny.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že správne orgány dostatočne a spoľahlivo zistili skutkový stav, pričom mohli vychádzať len zo záznamov, vyhotovených následne po skutku t.j. v roku 2008, pretože vzhľadom na časový odstup iný dôkaz už dnes nie je možné zabezpečiť. Krajský súd mal zato, že žalobca v odvolaní proti prvostupňovému orgánu nič konkrétne nenamietal a v žalobe uviedol námietky, ktoré sú nekonkrétne, bez akýchkoľvek dôkazov, vychádzajú z jeho subjektívnych názorov a postojov a sú v podstate založené na popieraní skutku a poukazovaní na to, že skutok spáchala iná osoba. Zdôraznil, že mnohé námietky sú totožné s nedostatkami konania a postupu správnych orgánov, na ktoré poukázali sudy v konaní vedenom pod sp. zn. 11S/31/2008. Zároveň poukázal na skutočnosť, že zákon o štátnej službe nedefinuje, čo považuje za závažné porušenie služobnej disciplíny, preto vymedzenie tohto pojmu závisí od úvahy správneho orgánu v každom konkrétnom prípade. Vyslovil, že žalovaný pri posúdení skutku žalobcu, ktorý uviedol vo výroku rozhodnutia prvostupňový správny orgán, prihliadol na osobu žalobcu, na jeho postoj k plneniu pracovných úloh, na spôsob porušenia pracovnej disciplíny, na dôsledky jej porušenia a zrejme nemožno od neho spravodlivo žiadať, aby štátnozamestnanecký pomer žalobcu ďalej pokračoval. Dal do pozornosti, že žalovaný predložil Smernicu Krajského úradu v Trenčíne č. 2-1/2007, týkajúcu sa Bezpečnostného projektu IS (informačný systém), ktorá bola obsahom školenia dňa 5. júna 2007, ktorého sa zúčastnil aj žalobca, čo podľa súdu prvého stupňa vyvracia jeho námietku, že o bezpečnostnom projekte nevedel.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 220 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie v celom rozsahu a žalovanému uloží povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Krajskému súdu vyčítal vzniknuté rozpory, ktorými sa v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal. Poukázal na nesúlads tvrdenia súdu prvého stupňa, že dňa 20. februára 2008 pri vybavovaní objednávky žiadateľa o výpis z listu vlastníctva bolo zistené, že v katastrálnom území O. bolo v rovnakom čase zrušených 15 listov vlastníctva v elektronickej podobe, pričom administrátor Správy katastra Trenčín zistil, že k odstráneniu listov vlastníctva došlo z osobného počítača žalobcu, ktoré však nekorešponduje so skutočnosťou, že v protokole rušenia údajov, ktorými žalovaný dokazoval ich rušenie je uvedených iba 5 listov vlastníctva z tohto katastrálneho

územia s dátumom vyhotovenia 4. februára 2008. Zároveň poukázal na skutočnosť, že v odôvodnení rozsudku sa uvádza, že vymazanie údajov v listov vlastníctva sa uskutočnilo z počítača žalobcu dňa 5. februára 2008.

Namietal, že žalobca nemal dôvod rušiť predmetné listy vlastníctva v počítači, keďže zrušené listy vlastníctva v ničom spolu nesúvisia, týkajú sa rôznych parciel, rôznych vlastníkov, ani na seba nenadväzujú. Uviedol, že keby žalobca chcel vedome zrušiť tieto listy vlastníctva a tým poškodiť žalovaného, bol by vykonal i zápis zmien v listoch vlastníctva v ich písomnej forme a nie iba v počítači.

Mal zato, že k zisteniu nemohlo dôjsť pri vybavovaní stránky, nakoľko v tomto prípade by žalovaný určite uviedol meno vybavovanej stránky, deň kedy bola vybavovaná, a z akého listu vlastníctva bol požadovaný výpis, preto pokladal konanie žalovaného za účelové. Ďalej namietal, že krajský súd sa nezaoberal ani skutočnosťou, že žalobca nebol o zistení žalovaného ihneď informovaný, aby sa k nemu mohol vyjadriť a brániť sa. Dodal, že v podanej žalobe žiadal, aby žalovaný predložil dôkaz o tom kto, kedy a aký výpis z listu vlastníctva požadoval, ktorý dôkaz však súd prvého stupňa od žalovaného vôbec nežiadal a stotožnil sa so všetkými tvrdeniami žalovaného. Uviedol, že túto skutočnosť nie je problém preukázať, pretože vydávanie listov vlastníctva sa na katastri eviduje. S ohľadom na uvedené žiadal odvolací súd, aby v tomto smere doplnil dokazovanie.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobca bol riadne vyškolený o zabezpečení počítača uviedol, že z prezenčnej listiny, predloženej žalovaným ako relevantný dôkaz iba vyplýva, že žalobca sa školenia Bezpečnostného projektu informačných systémov zúčastnil, avšak nedokazuje skutočnosť, že na ňom bol riadne poučený o tom, ako si má zabezpečiť počítač, alebo že bol so Smernicou Krajského úradu v Trenčíne č. 2-1/2007 oboznámený. Prezenčná listina nedokazuje skutočný obsah tohto školenia, preukazuje len, že školenie bolo realizované. Považoval za potrebné, aby žalovaný predložil relevantný dôkaz o tom, že žalobca bol poučený o spôsobe ochrany počítača pred jeho zneužitím a o spôsobe zaistenia počítača proti jeho zneužitiu. Zároveň poukázal na záznam o bezpečnostnom incidente v IS zo dňa 20. februára 2008, v ktorom je uvedené prijatie preventívneho opatrenia: „Do 15. marca 2008 upozorniť všetkých zamestnancov na ochranu ich prístupových hesiel do PC a tiež na skutočnosť, že nesú plnú zodpovednosť za ochranu prístupových práv“, čo pokladal za nepriamy dôkaz o tom, že pracovníci neboli riadne školení o ochrane svojich

počítačov. Mal zato, že v prípade, ak by o týchto skutočnostiach školení boli, stačilo ich upozorniť na dodržiavanie povinností, s ktorými boli na školení oboznámení.

Súčasne namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s bodom 1/ Vnútornej smernice Služobného úradu Katastrálneho úradu v Trenčíne č. 5/2006 zo dňa 1. novembra 2006, v ktorom je upravené, že porušenie pracovnej disciplíny je konanie zavinené štátnym zamestnancom, pričom v bode 3/ sa uvádza, že je tiež potrebné zistiť mieru zavinenia zamestnanca. Podľa názoru žalobcu mu žalovaný zavinené konanie žiadnymi relevantnými dôkazmi nepreukázal, ani riadne nezistil všetky okolnosti prípadu a mieru zavinenia žalobcu.

Následne súdu prvého stupňa vyčítal, že sa nevysporiadal ani s tým, že z celého rozhodnutia nevyplýva, kedy začalo konanie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, ktorému nebolo začatie tohto konania vôbec oznámené a nemohol sa k nemu vyjadriť, čím došlo k porušeniu zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Rovnako namietal, že nebol prizvaný ku kontrole svojho počítača a ani k záznamu o riešení bezpečnostného incidentu žalovaným. Ďalej uviedol, že žalovaný žiadnym spôsobom nedoplnil preukázanie hrubého porušenia pracovnej disciplíny zo strany žalobcu a nezistil skutočný stav. Vyslovil, že porušenie pracovnej disciplíny ako dôvod na skončenie služobného pomeru zo strany žalovaného predpokladá zavinené (aspoň z nedbanlivosti) porušenie týchto povinností zo strany žalobcu, ktoré musí obsahovať určitý stupeň intenzity, čo však žalovaným preukázané nebolo, keď tento iba konštatoval, že z počítača žalobcu boli rušené listy vlastníctva. V závere odvolania poukázal na skutočnosť, že k ukončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu došlo so spätnou platnosťou dňom 14. marca 2008.

Dňa 15. októbra 2010 bolo Krajskému súdu v Trenčíne doručené podanie označené ako „Odvolanie – dodatok“, v ktorom uviedol, že každý list vlastníctva je vedený na iného vlastníka, preto považoval za nemysliteľné, aby si jedna stránka v krátkom čase prišla vybrať všetky zmenami dotknuté listy vlastníctva a zhodou okolností by u všetkých konkrétne vyžiadaných listov vlastníctva dokázala konštatovať a namietnuť vymazané údaje, ako to uviedol žalovaný. Zároveň vyjadril nesúhlas so záverom žalovaného, že spolu sediace kolegyně potvrdili, že v inkriminovanom čase vymazania listov vlastníctva bol žalobca pri počítači, nakoľko monitory počítačov sú orientované tak, že navzájom si jeden druhému na monitory nevideli. Teda nemohli hodnoverne potvrdiť, či mal žalobca v tom momente otvorený niekým iným zmenami dotknutý operát k.ú. O. Doplnil, že ani jedna z kolegýň až do

„odhalenia“ činnosti žalobcu o incidente nevedela, preto ich domnienky nemôžu byť pokladané za svedectvo o činnosti žalobcu. Ďalej poukázal na skutočnosť, že školenie udávané v termíne 5. júna 2007 neprebehlo štandardne, keď v úvodnej časti sa týkalo zabezpečenia budovy úradu, mala nasledovať oblasť bezpečnosti pri práci a v závere okruh bezpečnosti počítačov. Avšak po prvých minútach prednášky školiteľka riaditeľka Správy katastra Trenčín pani Stašková pre nespokojnosť s výkladom prerušila prednášajúceho a školenie v rýchllosti rozpustila.

Za nepravdivé označil tvrdenie žalovaného, že pri vymazaní listu vlastníctva treba siahnuť po zbierke listín, nakoľko do databázy údajov môže zasahovať aj supervízor systému. Uviedol, že existujú tri spôsoby, ako vymazaný list vlastníctva obnoviť. Prvým je spôsob podľa originálu listu vlastníctva, keďže aj pri oprave sa najčastejšie používa tento spôsob verifikovania údajov oproti originálu listu vlastníctva. Dodal, že sa stáva bežne, že pracovníci pri práci omylom niektorý údaj vymažú, čo je možné opraviť vyhľadaním príslušného originálu a vykonaním opravy podľa neho. Ďalším spôsobom, ako je možné vykonať zmeny, je vstup cez počítač supervízora. Nakoniec existuje ešte možnosť úpravy na externom disku, kde sú zálohované všetky dáta. V závere podania zdôraznil, že žalovaný doteraz nepredložil žiaden priamy dôkaz preukazujúci tvrdenie, že to bol práve žalobca, kto vymazal listy vlastníctva. Vyslovil názor, že za dôkaz nemožno považovať ani predlohy z počítača, doručené súdu dňa 29. decembra 2008 spolu s odvolaním žalovaného proti rozhodnutiu krajského súdu zo dňa 12. novembra 2008. Podotkol, že vo výpise predloženom súdu chýba heslo C., avšak ani keby uvedené bolo, nie je dôkazom, že k vymazaniu došlo z počítača žalobcu, nakoľko heslom C. sa môže prihlásiť hociktorý pracovník do ktoréhokoľvek počítača a urobiť v databáze rôzne úkony. Zdôraznil, že supervízor systému pozná heslo každého oprávneného zamestnanca a jeho použitím dokáže vykonať nepozorovane v jeho mene hocijaké operácie.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 2. marca 2010, č. 92/2010-VSÚ sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p.

s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. novembra 2011 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho preskúvacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 92/2010-VSÚ zo dňa 2. marca 2010, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 26/2010-VSÚ zo dňa 13. januára 2010 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe dňom 14. marca 2008 z dôvodu závažného porušenia služobnej disciplíny. Toto závažné porušenie služobnej disciplíny spočívalo v konaní štátneho zamestnanca, ktorý dňa 4. februára 2008 porušil svoje pracovné povinnosti tak, že vykonal neopodstatnený zásah v automatizovanom informačnom systéme katastra nehnuteľností (AIS KN) v súbore popisných informácií v katastrálnom operáte územie O., a to v listoch vlastníctva č. X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X. položkou výmazu zmien č. 14/2008 a to takým spôsobom, že uvedené listy vlastníctva zrušil. Neopodstatnené úpravy v listoch vlastníctva boli zistené pri vybavovaní požiadavky občana na vyhotovenie výpisov z listov vlastníctva, v ktorých mal zapísané jemu patriace nehnuteľnosti. Týmto svojím konaním narušil integritu údajov katastra o evidovaných nehnuteľnostiach ako aj o ich vlastníkoch. Položka výkazu zmien č. 14/2008 je identifikovaná užívateľskými a prístupovými právami žalobcu z osobného počítača, jemu prideleného. Z prešetrenia prístupov k programu administrátor správy katastra potvrdil, že daná zmena bola vykonaná z počítača žalobcu. Uvedeným konaním porušil služobnú disciplínu, uloženú mu zákonom o štátnej službe v § 53 ods. 1 písm. b/ a c/, podľa ktorého štátny zamestnanec je povinný dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony a iné všeobecné záväzné právne predpisy, ktoré sa vzťahujú na vykonávanie štátnej služby, etický kódex a služobné predpisy pri vykonávaní štátnej služby a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva a tiež plniť služobné úlohy osobne, zodpovedne, riadne a včas. Služobný úrad postupom podľa Vnútornej smernice Služobného úradu Katastrálneho úradu v Trenčíne č. 5/2006 o povinnostiach a obmedzeniach štátneho zamestnanca, účinnnej od 1. novembra 2006 uvedený skutok posúdil ako závažné porušenie služobnej disciplíny. Konanie zamestnanca je aj v rozpore so Smernicou Katastrálneho úradu Trenčín č. 2-1/2007 z 1. apríla 2007, podľa ktorej užívateľ siete musí držať svoje heslo v tajnosti a zamedziť prístup k počítaču nepovolaným osobám.

Medzi účastníkmi konania bolo sporné, či žalobca svojim konaním porušil služobnú disciplínu tak, ako bolo zistené prvostupňovým správny orgánom, a či správne orgány dostatočne a objektívne zistili skutkový stav tak, aby mohlo byť vo veci rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu a správnych orgánov oboch stupňov, ktoré poukázali na to, že v administratívnom konaní bolo závažné porušenie služobnej disciplíny žalobcovi riadne preukázané tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a že v podanej žalobe žalobca uvádza len nekonkrétne námietky, založené na popieraní skutku a vychádzajúce z jeho subjektívnych názorov.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že správny orgán nevykonával vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 správneho poriadku, t.j. každý jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a záver, ku ktorému správny orgán dospel, nezodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania. Zo správneho spisu vyplýva, že dňa 20. februára 2008 bol v neprítomnosti žalobcu spísaný Záznam o bezpečnostnom incidente v IS o neopodstatnenom zásahu žalobcu do 15 listov vlastníctva v katastrálnom území O. v elektronickej podobe dňa 4. februára 2008. Zároveň bolo prijaté opatrenie na obnovu údajov na listoch vlastníctva aktualizáciou podľa listín uložených v Zbierke listín Správy katastra Trenčín. Z upozornenia vydaného riaditeľkou správy katastra dňa 20. februára 2008 vyplýva, že žalobca bol vyzvaný na písomné zdôvodnenie konania v lehote dvoch dní od prevzatia upozornenia, v ktorom sa zároveň uvádza, že sa žalobca dopustil hrubého porušenia pracovných povinností vykonaním neopodstatneného zásahu v 15 listoch vlastníctva a týmto konaním spochybnil údaje katastra o vlastníkoch a nehnuteľnostiach. Z fotokópie upozornenia založenej v správnom spise bolo zistené, že žalobca dňa 20. februára 2008 odmietol podpísať jeho prevzatie. Upozornenie bolo zaslané aj Katastrálnemu úradu v Trenčíne, pričom v sprievodnom liste zo dňa 21. februára 2008 riaditeľka správy katastra okrem iného uvádza, že neopodstatnený zásah do listov vlastníctva bol identifikovaný v systéme ako užívateľ S., čo zodpovedá užívateľským a prístupovým právam žalobcu, a že zmena bola vykonaná z počítača žalobcu. Zo Záznamu z prejednávania hrubého porušenia pracovných povinností zrušením LV v katastrálnom operáte O. vyplýva, že dňa 22. februára 2008 bolo na Katastrálnom úrade v Trenčíne so žalobcom prejednané hrubé porušenie pracovných povinností a súčasne bol vyzvaný, aby sa v lehote do 3. marca 2008 k oznámeniu riaditeľky

správy katastra písomne vyjadril. Dňa 25. februára 2008 riaditeľka správy katastra spísala záznam, v ktorom okrem poukazu na vyššie uvedené skutočnosti uvádza aj, že žalobcovi nebola daná úloha, aby dňa 5. februára 2008 v katastrálnom území I. aktualizoval listy vlastníctva, napriek čomu vykonal zásahy na liste vlastníctva, k čomu je pripojená fotokópia protokolu rušenia údajov katastra nehnuteľností, z ktorého však nie je zjavné, kto uvedené zásahy vykonal. Zo Záznamu o riešení bezpečnostného incidentu na Správe katastra Trenčín č. A/2008/00189-1 zo dňa 6. marca 2008 vyplýva, že kontrola zameraná na zdokumentovanie podkladov pri riešení bezpečnostného incidentu zistila, že dňa 18. februára 2008 vykonal užívateľ s užívateľským menom C. zmeny vo W., ktoré užívateľské meno zodpovedá žalobcovi, pričom prístup do aplikačného programového vybavenia W. je možné uskutočniť po prihlásení sa do siete zadaním vlastného hesla. V zázname sa ďalej uvádza, že užívateľ je v zmysle Bezpečnostného projektu, ktorý má každá správa katastra k dispozícii, zodpovedný za všetky operácie, vykonané z jeho počítača počas celého prihlásenia počítača do siete a tiež do aplikačného programového vybavenia, teda nie je účelom kontroly zisťovať, kto a kedy pri počítači žalobcu pracoval. V administratívnom spise sa nachádzajú Smernica č. 2-1/07 a Vnútorňa smernica č. 5/06, ale nie je zjavné, či bol s nimi žalobca oboznámený, ani čo bolo predmetom školenia dňa 5. júna 2007, keďže v spise je pripojená len prezenčná listina. Dňa 7. marca 2008 bolo prvostupňovým správny orgánom vydané rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním, ktoré bolo následne potvrdené rozhodnutím odvolacieho orgánu č. VSÚ č. 1/2008 zo dňa 18. apríla 2008. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S/31/2008-54 zo dňa 12. novembra 2008 rozhodnutia vydané správny orgánom v prvom aj druhom stupni zrušil a v zmysle § 250j ods. 2 písm. c/ a e/ O.s.p. vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Sžo/125/2009 zo dňa 18. novembra 2009 napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, pričom dôvodom pre zrušenie správnych rozhodnutí obidvoch stupňov bolo zistenie súdu, že vo veci bolo vykonané nedostatočné dokazovanie pre prijatie záveru, že žalobca sa dopustil závažného porušenia služobných povinností, keď v samotných záznamoch predložených žalovaným sa uvádzajú rozdielne dátumy (20. februára 2008, 21. februára 2008), žalovaný sa nevysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v jeho vyjadrení ku skutku, ktorého sa mal dopustiť dňa 4. februára 2008, správne orgány oboch stupňov nevykonali žiaden dôkaz za účelom preukázania, že zrušenie záznamov na listoch vlastníctva spôsobil žalobca zavineným konaním, či už vedome alebo nedbanlivostne a to ani napriek tomu, že samotný žalobca v obrane uviedol, že výmazy zo svojho počítača on nevykonal. Zároveň odvolací súd vyslovil názor, že predloženie prezenčnej listiny nemožno považovať za dôkaz o tom, že žalobca bol

oboznámený so smernicami žalovaného, tvoriacimi prílohu administratívneho spisu, nakoľko z označenia tejto prezenčnej listiny nevyplýva zameranie školenia na oboznámenie s uvedenými smernicami. Taktiež zdôraznil skutočnosť, že v takýchto prípadoch nie je možné len konštatovať, že správny orgán prvého stupňa pri posudzovaní závažnosti porušenia služobnej disciplíny posudzoval okolnosti daného prípadu, prípadne následky konania, ako aj ďalšie konanie v rozpore s povinnosťami a obmedzeniami štátneho zamestnanca, avšak je potrebné posudzovať viaceré okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, pretože tieto ďalšie okolnosti ovplyvňujúce závažnosť porušenia služobnej disciplíny ako napríklad doterajší postoj žalobcu k plneniu pracovných úloh, dobu a situáciu na pracovisku (podľa tvrdenia žalobcu odpracoval pre zamestnávateľa 30 rokov), intenzitu porušenia konkrétnych pracovných povinností a dôsledky porušenia pracovnej disciplíny, ktoré ako z administratívneho spisu vyplýva, žalovaný ani správny orgán prvého stupňa nezisťoval. Preto odvolací súd dospel k záveru, že predložené listinné podklady žalovaným ani po ich doplnení v odvolacom konaní (podklady o zriadení a činnosti poradnej odvolacej komisie) nesvedčia o správnosti záveru správnych orgánov, že žalobca závažne porušil služobnú disciplínu.

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 34 ods. 5 správneho poriadku). Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom skutočnosti, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, tak najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade sú vážne pochybnosti o tom, či sa žalobca dopustil konania, ktorým porušil služobnú disciplínu tak, ako bolo zistené prvostupňovým správnym orgánom a to aj pre nedostatok dôvodov v napadnutom rozhodnutí ako aj rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa. Nedostatočnosť zistenia skutkového stavu spočíva v tom, že správne orgány sa žiadnym spôsobom v svojom rozhodnutí nevysporiadali s námietkou žalobcu, ktorou poukazoval na to, že v záznamoch predložených žalovaným sa uvádzajú rozdielne dátumy (18. február 2008 a 20. február 2008) ako dátum zistenia skutku, ako aj rozpor v uvedení užívateľského mena žalobcu, uvádzaného ako C., ale aj S. Správne orgány sa taktiež žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, že predloženie prezenčnej

listiny nemožno považovať za dôkaz o tom, že žalobca bol oboznámený so smernicami žalovaného, keďže z označenia tejto prezenčnej listiny nevyplýva zameranie školenia na oboznámenie sa s uvedenými smernicami. Rovnako sa nevysporiadali ani s otázkou, či konanie žalobcu je možné kvalifikovať ako závažné porušenie služobnej disciplíny, nezaoberali sa ďalšími okolnosťami, preukazujúcimi intenzitu porušenia pracovných povinností a či išlo o konanie zavinené.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd v danej veci taktiež za preukázané, že správny orgán žalobcovi neoznámil začatie konania o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, pričom zároveň žalobcovi neumožnil vyjadriť sa pred rozhodnutím o skončení štátnozamestnaneckého pomeru k podkladom rozhodnutia, navrhnúť nové dôkazy, resp. vyjadriť sa k veci, čím boli porušené jeho procesné práva.

Podľa § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak.

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou zo základných zásad správneho konania je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky majú prednosť pred zákonmi.

Zásada aktívnej súčinnosti účastníkov konania sa prejavuje v koncipovaní takého postavenia účastníkov konania, v ktorom sa počíta s ich aktívnou spoluúčasťou v celom priebehu konania, pričom všetkým orgánom činným v správnom konaní sa ukladá vytvárať na to potrebné podmienky. Preto sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány

poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovenia § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe, postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou

žalovaného bolo v predmetnom konaní zistiť skutočný stav vo veci a pritom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania – žalobcom. Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k priet'ahom v konaní alebo iným komplikáciám. Správny orgán, ktorý v súlade s § 18 ods. 3 správneho poriadku upovedomil účastníka konania o jeho začatí, môže v konaní pokračovať a teda vydať rozhodnutie, ak účastník sa svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane nečinný. Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby účastníkovi oznámil začatie správneho konania a neumožnil mu vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán nepostupoval v súlade so zákonnými predpismi, vo veci nebol zistený riadne skutkový stav a zo skutkových okolností nebol vyvodený správny právny názor. Súčasne je potrebné vytknúť správnym orgánom oboch stupňov, že v konaní sa dopustili takej procesnej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Na základe výkladu právnej normy § 33 správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo, aby účastník správneho konania sa oboznámil s dôkazmi, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, ktoré boli v správnom konaní vykonané správnym orgánom. Z administratívneho spisu však nevyplýva, že správny orgán prvého stupňa resp. žalovaný v danej veci žalobcovi ako účastníkovi správneho konania jeho začatie oznámil a následne mu umožnil sa vyjadriť k podkladom resp. k dôkazom pred vydaním rozhodnutia vo veci. Uvedený postup žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu treba považovať za takú vadu, ktorá podmieňuje zákonnosť rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru.

Zároveň odvolací súd uvádza, že nemá pochybnosti o tom, že je právom správneho orgánu, ktorý vedie konanie vo veci štátnozamestnaneckého pomeru rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná. Je na úvahe správneho orgánu rozhodnúť, či určitý dôkaz nie je potrebné vykonať (§ 32 správneho poriadku). Oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre

rozhodnutie ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní ako aj zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania (§ 3 ods. 3 posledná veta správneho poriadku). To však neznamená, že by správny orgán v konaní nemal rešpektovať procesné práva účastníka konania, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený v Zbierke zákonov č. 209/1992 Zb.), ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces.

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, zistil, že v priebehu správneho konania došlo zo strany správnych orgánov k závažným pochybeniam, pretože správne orgány sa riadne nevysporiadali s námietkami žalobcu, že v záznamoch predložených žalovaným sa uvádzajú rozdielne dátumy (18. február 2008 a 20. február 2008) ako dátum zistenia skutku. Rovnako sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s jeho tvrdením, že predloženie prezenčnej listiny nemožno považovať za dôkaz o tom, že žalobca bol oboznámený so smernicami žalovaného, keďže z označenia tejto prezenčnej listiny nevyplýva zameranie školenia na oboznámenie sa s uvedenými smernicami. Nezaoberali sa ani s otázkou, že užívateľské meno žalobcu sa v dokumentoch, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu uvádza nejednotne, teda C. aj S., pričom užívateľské meno žalobcu nie je uvedené ani vo výpise predloženom súdu. Taktiež správne orgány opomenuli vysporiadať sa s otázkou, či konaním žalobcu došlo k závažnému porušeniu služobnej disciplíny a nezaoberali sa ďalšími okolnosťami, preukazujúcimi intenzitu porušenia pracovných povinností a či sa jednalo o konanie zavinené.

Odvolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že v danej veci už raz rozhodol rozsudkom zo dňa 18. novembra 2009 sp. zn. 1Sžo/125/2009. V odôvodnení uvedeného rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil v zmysle § 250j ods. 6 O.s.p. záväzný právny názor, podľa ktorého mal žalovaný zákonným postupom (dôraz bol kladený najmä na § 32 správneho poriadku) vo veci zistiť skutočný stav, vysporiadať sa s námietkami žalobcu, zo skutkových okolností vyvodit' správny právny názor a tento riadne objasniť v odôvodnení rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež považuje za potrebné dať do pozornosti, že základnou podmienkou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40

ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe je preukázanie, že zamestnanec služobnú disciplínu porušil, a to závažným spôsobom. K základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim mu zo štátnozamestnaneckého pomeru (§ 53 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe) patrí povinnosť dodržiavať služobnú disciplínu, ktorá spočíva v plnení povinností ustanovených právnymi predpismi, pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou alebo pokynom vedúceho zamestnanca. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny právne postihnutelné ako dôvod na skončenie služobného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí byť porušenie týchto povinností zo strany štátneho zamestnanca zavinené (aspoň z nedbanlivosti) a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. V zákone o štátnej službe zákonodarca nedefinuje, čo pokladá za závažné porušenie služobnej disciplíny, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechali správneho orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení, či zamestnanec porušil služobnú disciplínu menej závažne alebo závažne zákon nevymedzuje, z akých hľadísk mal správny orgán vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy správneho orgánu, ktorý tak môže pri skúmaní intenzity porušenia služobnej disciplíny prihliadnuť na osobu zamestnanca, na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, na mieru zavinenia zamestnanca, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa, na to, či svojím konaním zamestnanec spôsobil zamestnávateľovi škodu, a pod. Zákon tu ponechal širokú možnosť uváženia, aby rozhodnutie o platnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru pre závažné porušenie služobnej disciplíny zodpovedalo tomu, či od zamestnávateľa možno spravodlivo žiadať, aby štátnozamestnanecký pomer zamestnanca u neho aj napriek tomu pokračoval.

S ohľadom na hore uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a aj nedostatočne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné.

Úlohou správneho orgánu bude v ďalšom konaní opätovne dostatočne zistiť skutočný stav, najmä bude za týmto účelom potrebné vykonať ďalšie dôkazy, napr. svedeckou

výpoveďou pracovníkov, ktorí v čase, kedy mal byť skutok vykonaný zdieľali so žalobcom kanceláriu, ale aj zisťovaním a riadnym zdokumentovaním, či žalobca v rozhodnom čase vôbec pracoval s listami vlastníctva v k. ú. O., pričom bude zároveň povinnosťou žalovaného odstrániť vzniknuté rozpory v dátumoch udalostí zaznamenaných v administratívnom spise, ako aj v uvedení užívateľského mena žalobcu. Ďalej bude povinnosťou žalovaného zistené skutočnosti a z nich plynúce závery, za dôsledného dodržania procesného postupu v zmysle správneho poriadku, podrobne uviesť v odôvodnení rozhodnutia a riadne odôvodniť.

S poukazom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s § 220 ods. 1 O.s.p. zmenil a rozhodnutie žalovaného č. 92/2010-VSÚ zo dňa 2. marca 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 a s § 250k ods. 1 a s § 151 ods. 1, 2. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, napriek tomu, že bol v konaní úspešný, nakoľko jeho trovy konania pozostávali z trov právneho zastúpenia, ktorých vyčíslenie však odvolaciemu súdu nepredložil v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 2 a iné trovy žalobcovi zo spisu nevyplývali, preto v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2011

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská